

רע"פ 5314/13 - ואלדס בלוך נ' מדינת ישראל

רע"פ 5314/13 - ואלדס בלוך נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5314/13

ואלדס בלוך

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[03.10.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 14.7.2013, בעפ"ת 49134-06-13, שניתן על-

ידי כב' השופט כ' סעב

בשם המבקש - עו"ד גבי שמואלי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בחיפה, בעפ"ת 49134-06-13 (כב' השופט כ' סעב), מיום 14.7.2013, אשר דחה את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, בתת"ע 7487-10-12 (כב' השופט ש' יציב), מיום 12.6.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסה לו עבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3), בקשר עם סעיפים 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ובצירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 14.7.2012, בשעה 04:15 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכבו, ברחוב המוסכים בחיפה, בהיותו שיכור. בבדיקת אוויר נשוף, אשר נערכה למבקש, נמצא, כי ריכוז האלכוהול בגופו עמד על 350 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אחד של אוויר נשוף, ריכוז העולה על המידה המותרת בחוק.

3. מועד הקראת כתב האישום בתיק נקבע ליום 18.11.2012. לקראת מועד זה, הגיש המבקש לבית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: בית המשפט לתעבורה) בקשה לדחיית מועד הדיון, עקב התייצבותו לשירות מילואים. בקשתו של המבקש התקבלה, והקראת כתב האישום בעניינו נדחתה ליום 14.1.2013. בהחלטתו, הזהיר בית המשפט לתעבורה את המבקש בדבר חובתו להתייצב לדיון, והוזהר, כי אי התייצבותו לדיון, או אי התייצבות של עורך דין מטעמו, יביאו למתן הכרעת דין בהעדרם.

המבקש לא התייצב, כמצווה, לדיון בהקראת כתב האישום בתיק, ובית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש, שלא בנוכחותו, בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. בהכרעת דינו, ציין, בית המשפט לתעבורה, כי ההחלטה בדבר דחיית מועד דיון ההקראה "חזרה עם הציון 'לא נדרש'". אולם, בית המשפט לתעבורה לא מצא, כי דיון שלא בנוכחותו של המבקש יביא לעיוות דינו, שכן "מן הראוי היה כי אם הנאשם ביקש דחיה, בכתב, היה עליו להתעניין גם מה עלה בגורל הדחייה". יצוין, כי על מנת להבטיח את התייצבותו של הנאשם לדיון שנועד לטיעונים לעונש, הוציא בית המשפט לתעבורה, במועד מתן הכרעת הדין, צו הבאה כנגד המבקש.

4. המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה, בקשה לביטול הכרעת הדין שניתנה בהעדרו. המבקש טען בבקשתו, כי הזימון לדיון ההקראה לא הגיע לביתו, ולא נודע לו על מועד ההקראה שנקבע, אלא לאחר שהורשע בדיון, והוצא נגדו צו הבאה. ביום 12.6.2013, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו של המבקש. נקבע, כי, משהגיש המבקש בקשה לדחות את מועד דיון ההקראה, היה עליו לבדוק באיזה מועד אחר יערך דיון זה. יתרה מכך, בית המשפט לתעבורה, קבע כי מכיוון שהמועד החדש לדיון בהקראה נקבע באותה החלטה, במסגרתה אושרה בקשתו לדחיית מועד ההקראה המקורי, הרי שמשנודע לו, כי התקבלה בקשתו, ממילא גם נודע לו על דבר מועד ההקראה החדש.

בהמשך להחלטת בית המשפט, ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית המשפט את דינו של המבקש והשית עליו את העונשים הבאים: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים, בניכוי חודש הפסילה המנהלית בה היה נתון; מאסר על תנאי של 4 חודשים, למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת סירוב לבדיקת שיכרות על-פי דרישת שוטר, או עבירת נהיגה ברכב בעת שהוא פסול מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה; ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 3 שנים. בית המשפט לתעבורה התחשב במצבו הכלכלי של המבקש, כמו גם בהשלכות הכלכליות הצפויות מעונש פסילת רישיון למשך תקופה ארוכה, ונמנע מלהטיל על המבקש קנס כספי, בנוסף לעונשים המוזכרים לעיל.

5. ביום 24.6.2013, ערער המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה לדחות את בקשתו לביטול הכרעת הדין, ולחלופין, כנגד חומרת העונש שנגזר עליו. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש ככל שהדבר נוגע להחלטתו של בית המשפט לתעבורה לקיים את הדיון בהעדרו, וקבע כי, המבקש זומן כדין לדיון בעניינו, ולא הצביע על התקיימותה של אחת מהעילות הקבועות בסעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), אשר מצדיקה את ביטולה של הכרעת דין אשר ניתנת בהעדרו של הנאשם. נקבע, בהקשר לעילה שעניינה "סיבה מוצדקת" לאי ההתייצבות, כי המבקש לא הציג כל הסבר סביר להיעדרותו, ואילו, בקשר לעילה שעניינה הוכחת "עיוות הדין" שייגרם למבקש, לא הביא המבקש "ראיות ולו לכאורה שיש בהן כדי לבסס קיומו של חשש ממשי" לקיומו של עיוות דין. באשר לערעורו של המבקש על חומרת העונש, קבע בית המשפט המחוזי, כי על המבקש הוטל עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בחוק, ולאור מצבו הכלכלי, לא הטיל עליו בית המשפט לתעבורה קנס כספי. אי לכך, לא מצא בית המשפט המחוזי לנכון להתערב בעונש שהוטל על המבקש.

בקשת רשות הערעור

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה. בבקשתו, מכוון המבקש את חציו הן כנגד הכרעת הדין, והן כנגד גזר הדין שניתנו בעניינו. באשר להכרעת הדין, טוען המבקש, כי מתקיימות שתי העילות החלופיות המנויות בסעיף 130(ח) לחסד"פ, שעניינן "סיבה מוצדקת" לאי ההתייצבות או מניעת "עיוות דין", אשר מצדיקות את ביטולה של הכרעת הדין שניתנה בעניינו. בכל הנוגע לעילה בדבר קיומה של "סיבה מוצדקת" לאי ההתייצבות, חוזר המבקש על טענתו, כי ההזמנה לדיון ההקראה לא נשלחה לכתובת בה הוא מתגורר, ונדע לו על קיומו של דיון ההקראה בתיק, רק לאחר שניתנה הכרעת הדין בעניינו. בכל הנוגע לעילת הביטול החלופית, המנויה בסעיף 130(ח) לחסד"פ, בדבר מניעת "עיוות דין", טוען המבקש, כי חומר החקירה בתיק מגלה "כשלים מהותיים", שבכוחם להביא לביטול כתב האישום שהוגש נגדו. בין היתר, מציין המבקש את דוח העיכוב, בו הושמטו מספר פרטים, דוגמת העבירה שבגינה עוכב המבקש; את התרשמותו החיובית של השוטר שנכח במקום העבירה ממאפייניו של המבקש, כפי שזו הופיעה ב"דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות"; והיעדרו של פלט כיול מכשיר הינשוף, אשר בחינתו עלולה לגלות קיומם של פגמים מהותיים נוספים. באשר לגזר דינו, טוען המבקש, כי העונש אשר הוטל עליו חורג לחומרה, באופן מהותי, מרמת הענישה המקובלת. המבקש מתאר את הקשיים הכלכליים הכבדים, אליהם ייקלע במידה שישלל רישונו לתקופה בת שנתיים, וזאת לאור נחיצותו של רישיון הנהיגה לצורכי עבודתו, ולנוכח החובות הכבדים, שצבר כלפי נושים שונים.

דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, כמו גם בחומר הנלווה לה, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש אינו מצדיק עריכת דיון ב"גלגול שלישי".

8. הלכה ידועה היא בשיטת משפטנו, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במשורה, ואך במקרים מיוחדים המגלים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים ייחודיים, המגלים חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש או משיקולי צדק (רע"פ 4011/13 סלימאן נ' מדינת ישראל (17.9.2013); רע"פ 3356/13 כוכבי נ' מדינת ישראל (12.9.2013); רע"פ 4671/13 סלע נ' עיריית תל אביב-יפו (10.9.2013)). לאחר עיון מעמיק בבקשת רשות הערעור המונחת לפניי, כמו גם בנספחיה, סבורני, כי הבקשה אינה מגלה כל עילה המצדיקה עריכתו של דיון ב"גלגול שלישי". עניינה של הבקשה הוא בטענות הנוגעות לעניינו הפרטי של המבקש, כאשר, עיקר חיציו כוונו כלפי אופן יישומן של הוראות סעיף 130 לחסד"פ בעניינו, והן אינן מגלות כל שאלה משפטית כבדת משקל. כמו כן, לא מצאתי, כי קבלת הבקשה נחוצה על מנת למנוע עיוות דין למבקש או משיקולי צדק.

ככול שהבקשה נוגעת לחומרת העונש, אשר נגזר בעניינו של המבקש, הרי שנפסק, לא אחת, כי טענות מסוג זה, לא יהוו עילה לקבלתה של בקשת רשות ערעור, אלא במקרים המגלים סטייה ניכרת מרף הענישה המקובל והראוי (רע"פ 6184/13 אדר נ' מדינת ישראל (12.9.2013); רע"פ 5165/13 בבלי נ' מדינת ישראל (20.8.2013); רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013)) בעניינו, נגזר על המבקש עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בסעיף 39א לפקודת התעבורה, תוך שבית המשפט התחשב לקולא בנסיבותיו האישיות של המבקש, שעה שנמנע מלהטיל עליו קנס כספי. בנסיבות אלה, אין לומר, כי מדובר בענישה החורגת מרף הענישה המקובל והראוי בגין עבירת הנהיגה בשכרות. יתרה מכך, כבר הודגש במספר רב של פעמים בעבר, כי נהיגה בשכרות היא עבירה בעלת השלכות חמורות עבור כלל הציבור, אשר מצדיקה, ככלל, נקיטת יד קשה עם הנכשלים בביצועה:

"נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים- תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא" (רע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מדינת ישראל (29.4.2013); וכן: רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל (8.9.2013); רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013)).

9. למעלה מן הצורך, אדרש בקצרה גם לגופו של עניין. המבקש טוען כנגד הכרעת הדין שניתנה בהיעדרו, ומסתמך על עילות הביטול המצוינות בסעיף 130(ח) לחסד"פ. יצוין, כי הסעיף ההולם את עניינו של המבקש הוא סעיף 130(ה) לחסד"פ, אשר עוסק בביטול הכרעת דין בשל קיום דיון שלא בפניו, ולא סעיף 130(ח), הנזכר בבקשה. כך או כך, לא מצאתי פגם בהכרעותיהן של הערכאות הקודמות, כי לא התקיימו עילות הביטול בנידון דידן. באשר לעילת הביטול הראשונה המנויה בסעיף 130(ה) לחסד"פ, שעניינה קיומה של "סיבה מוצדקת" לאי התייצבותו של הנאשם או סנגורו, אין בידי לקבל את טענתו של המבקש, כי אי התייצבותו נעוצה בכך שהוא אינו מתגורר בכתובת, אליה נשלחה ההזמנה לדיון. המבקש העלה טענה זו גם בפני הערכאות הקודמות, אשר לא מצאו בה ממש, ובית המשפט לתעבורה אף הוסיף, כי מתצהירו על המבקש עולה שהלה "מן הסתם ידע גם על המועד החדש". אשר לעילת הביטול השנייה, המנויה בסעיף 130(ה) לחסד"פ, שעניינה מניעת "עיוות דין" לנאשם, נטען על-ידי המבקש, כי יש ליתן משקל להתרשמותו החיובית של השוטר שנכח בעת עיכובו, ולעובדה כי לא מולאו פרטים טכניים בדוח העיכוב ובמזכר שהוצאו בעניינו. ואולם, המבקש לא הצביע, ולו על טעם ממשי אחד, מדוע אין להסתמך על תוצאות בדיקת הינשוף, במסגרתה נמצא בגופו ריכוז אלכוהול גבוה מהמותר בחוק. לפיכך, לא מצאתי כל בסיס המקיים את עילת הביטול, שעניינה מניעת עיוות דין לנאשם.

10. אשר על כן, משאין הצדקה לעריכת דיון ב"גלגול שלישי" בעניינו של המבקש, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

ניתנה היום, כ"ט בתשרי התשע"ד (3.10.2013).